

Fra
Ordføreren
til
Notoddenfolk.

April 1943.

Et varsel —

Husker folk flest lenger hvorledes denne krigen egentlig begynte? Vi er i disse dager minnet om det på en ny, men ikke uventet måte.

Det begynte med at England, støttet av sine medsammen-svorne, nektet å la uomtvistelig tyske områder bli gjenforenet med riket. Tyskland foreslo at folket i den såkalte polske korridor selv skulde få avgjøre sin framtidige skjebne, dog således at Tyskland skulde få fri veg fram til Øst-Preussen hvis avgjørelsen gikk dette land imot. På den annen side skulde Polen fortsatt få fri veg til havet hvis avgjørelsen gikk dette land imot.

Dette forslag viste klart at Tyskland ønsket å få avgjort sitt enno uløste grensespørsmål med fred, etter nasjonalitetsprinsippet.

Men Polen sa nei, tvert nei, oppmuntret av den britisk-franske blanco-fullmakt og stimulert av amerikanske diplomater, som ønsket krigen for å knuse det nye Tyskland. Samtidig fortsatte polakkene sin brutale forfølgelse av den tyske befolkning i de omstridte områder i den grad at Tyskland ikke lenger rolig kunde se på det.

Da den fremstrakte fredshånd var slått tilbake, besluttet der Führer å masjere for å rykke sine forfulgte og mishandlede landsmenn til hjelp. Dermed erklærte England krig, og tvang Frankrike til å gjøre det samme.

Slik begynte altså den krig som siden skulde utvikle seg til det som de jødiske trådtrekkere bak kulissene hele tiden hadde hatt for øye: en almindelig verdensbrann. Det begynte med at England erklærte krig „for Polens skyld“.

La oss holde oss dette for øye i dag.

Det var en stolt dåd, syntes mange, at England vilde ofre sitt dyrebare blod for andres skyld. Mange synes riktignok at det engelske blod var en bedre sak verdt enn og ofres for å hindre fullblods tyskere å vende heim til riket, heim fra forfølgelse og lidelser. Men de som så annerledes på dette, skulde snart oppleve å få en kald styrt i blodet. De ventet i dager, de ventet i uker og måneder uten å se noen flom av engelsk blod bli ofret for Polens skyld.

Og Polen selv, som hadde hatt sjangsen å trygge sin

framtid med et vennskapelig og mektig Tyskland i ryggen, fikk dyrt angre at de hadde latt seg forlede til utilgivelige ubesindigheter i tillit til det troløse England.

Men se, dette var enno ikke mer enn de mest forblindede engelsksyke i vårt land kunne overleve. Bare vent, hjelpen til Polen kom nok, selv om Polen måtte vente til det hadde bukket under og var blitt utslettet av Europa-kartet.

Bare tålmodig, bare tålmodig — en gang ville nok Polen bli gjenopprettet ved Englands hjelp.

Men — så skjedde noe annet, som fikk åpnet øynene på enkelte. Det inntraff seg at den store russiske bjørn, som lenge hadde ligget i hi på lur etter et lagelig høve til å åpne marsjen mot det røde verdensherredømme, begynte å røre på seg. Vi opplevde at de røde horder begynte å overflomme Polen fra øst, og de stanset ikke før de stod ansikt til ansikt med den mektige tyske vernemakt.

Dermed hadde Sovjet-Russland altså krenket den polske grense durabelt, — og alle ventet selvsagt at old England vilde reagere spontant og kraftig. Men dagene gikk og ukene gikk, og ingen engelsk krigserklæring til Sovjet-Russland fulgte. Var da ikke England gått i krigen for Polens skyld allikevel?

Tålmodig, bare tålmodig — så snart England hadde gjort opp med Tyskland, vil turen komme til Sovjet-Russland.

Det syntes i det hele tatt ikke å være noen grense for hvilken tålmodighet visse kretser av vårt folk hadde når det gjaldt hykleriske løftebrudd fra England. Bare i vår korte levetid har England gjennom to verdenskriger narret andre, store og små, til å kjempe for seg — under foregivende av at det er England som kjemper for dem.

Men — i disse dager har vel selv den blinde godtroenhet fått et grunnskudd. I alle fall er det vel ingen polakk som tror på Engeland lenger, etter det som no er hendt.

Polen, d.v.s. de polske rømlinger i England, deltar jo fortsatt i krigen på Englands side. Men de har omsider funnet grunn til å kreve klarhet over hva det er de kjemper for. Betyr en engelsk-sovjet-russisk seier at de røde ikke bare skal beholde de store områder de tok fra Polen 1940, men at de skal marsjere enda videre mot vest? Store deler av det polske folk vet jo av bitter erfaring hva det vil si å være under den sovjet-russiske knutt. Så det er ikke så rart at det no ønskes klarhet!

Og det har polakkene omsider fått. De har fått vite at nei, noen engelsk hjelp mot et rødt herredømme, det kan det ikke regne med.

Nei, noe engelsk eller amerikansk trygd mot de røde kan hverken Polen, Romania, Randstatene, Finnland eller Norge regne med. Det er mot Tyskland at England og dets jødiske med-sammensvorne fører krig, ikke mot Sovjet-Russland. Det er jo tvert om England og Amerika som leverer de våpen de røde no bruker på sin marsj mot verdensrevusjonens neste etappe: Europa.

For tenkende mennesker kommer dette ikke uventet. Men for dem som enno lever i illusjonen om England som alles offervillige, uselviske beskytter, vil dette måtte føles som en ny og kald styrtssjø. Som et alvorlig varsel om hva vi og andre land har i vente når turen kommer til oss.

Vårt land fikk også en gang et løfte fra de samme løftebrytere. England og dets med-sammensvorne lovet å hjelpe oss med hele deres samlede krigsmakt til lands, til sjøs og i luften. Vi husker hva dette løfte var verdt i praksis. De engelske og med-sammensvornes tropper kom, de så de tyske tropper — og forsvant.

Og no da den russiske bjørn føler seg sterk nok til å knurre høyt, truer den med å marsjere videre mot sine gamle lengsels mål i nord — gjennom Finnland fram til Atlanterhavet.

Hva akter våre egne rømlinger å foreta seg i den anledning? I anledning av Nord-Norge?

Har de foretatt noe nærgående spørsmål i London, slik som de polske rømlinger? I så fall har de nok fått samme klarhet som disse, at det ikke er mot Sovjet-Rusland at England og dets med-sammensvorne fører krig, men mot Tyskland. Noen trygd mot faren fra øst vil og kan hverken England eller Amerika gi. Med de røde får Sovjet-Russlands nabostater „selv avfinne seg“.

Det er mot Tyskland den jødiske verdens-sammensvergelse i dag fører krig. Ikke for Polens, for Finnlands, for Norges skyld. Over disse og andre folks lik vil verdensrevusjonen marsjere fram. Hvis den ikke blir stanset — av oss selv.

Englands forrederi.

Winston Churchill den 11. april 1939:

„De bolsjevikiske armeer marsjerer etter rov og i deres veg ligger bare små, svake stater. Hvis Tyskland bukker under for bolsjevismens pest, enten som følge av den internasjonale svakhet eller som følge av en virkelig invasjon, vil det bli revet istykker og vår kultur gå tilgrunde.“

Winston Churchill den 20. januar 1940:

„Mange illusjoner med hensyn til Sovjet-Rusland er blitt ødelagt under disse få ukers harde kamp oppe i nord. Alle kan se hvordan kommunismen gjør et folks sjel syk og huler den ut, hvorledes den gjør folket fordervet og sultent i fred og ynkelig i krig. Bolsjevismens slaveri er verre enn døden.“

Denne samme engelske diktator sa etter sin krigserklæring til Tyskland at han heller vilde alliere sig med Djevelen enn å tillate nasjonalsosialismens seier.

Ikke lenge etter allierte han sig med „Bolsjevismens slaveri som er verre enn døden“ for å forsøke oprettholdt den splittelse i Europa som i 300 år har vært grunnlaget for hans imperies makt.

Søndag den 21. februar 1943 feiredes den bolsjevikiske armens 25-års dag over hele England og USA. Denne skjendsel kan aldrig slettes ut av disse lands historie. Der stod kronens ministre Alexander i Bristol, Stanley i Manchester, Attlee i Cardiff, Cripps i Sheffield, Eden i London osv. under bolsjevismens faner og prediket det som kun kan bety Europas undergang, erkebispene av Canterbury ba til Gud i sin kirke for de asiatiske hedningers fremgang og tilintetgjørelse av den Europæiske kultur, vårt moralske nivå og kristendommens undergang. Overallt ble befolkningen flammet opp med løfter om sosialt fremskritt, men leser man disse løfter vil man se at de herrer ikke engang våget å love så meget som de sosialreformer som ble ført gjennom i Tyskland allerede i 1890.

Og derfra synes den norske majoritet å mene at hjelpen skal komme, det er et direkte forbrydersk enfold.

England har allerede ved den av dem erklærte krig tapt

grunnlaget for sitt Empire og sin verdensstilling. Den amerikanske imperialisme har allerede besatt så å si hele det engelske Empire, ved „låne- og leieavtalen“ med USA. er England så forgjældet at Roosevelt og hans jødiske hjelpere aldrig gir op sin maktstilling i Empiret. Man regner overklokt i USA. med at den engelsk øy skal forbli bolverket mot bolsjevismen i den makt-konsentrasjon: USA. kontra Sovjet som den amerikanske politikk går ut på, et forøvrig i alle fall fåfengt håp. At Europa forøvrig skal utleveres til bolsjevismen, regnes i USA. som en kjennsgjerning, man fremholder fra høyeste hold at det er den beste løsning. Man vet vel også at det er Stalins minste krav som erstatning for de ofre Sovjet nu yder den jødisk-imperialistiske verden.

Hvis Tyskland ikke kan holde Sovjet stangen, da er altså Europas undergang kulturelt, moralsk og materielt en kjennsgjerning. England har ingensomhelst skygge av makt til å hindre dette — d.v.s. i den utstrekning sogar som de måtte ønske å hindre det. USA. regner Europas bolsjevisering som en god, sogar den beste løsning og Stalin selv proklamerer, sist i en radiotale fornylig at hans minste foreløbige krav er Bessarabia, Polen, Randstatene, Finland, Sverige til Grängesberg og Norge til samme breddegrad. I denne Stalins avgjørelse vil England og USA. som de hjelpefolk for Sovjet som de er sunket til å bli, kun kunne nikke mer eller mindre samtykkende og velvillig.

Winston Churchill den 2. august 1931:

„For de land som grenser til Rusland er kommunismen ikke en „mening“. Den er rett og slett selve dødsfienden.

Sogar det gamle tsaristiske Rusland har alltid av all makt søkt å trenge frem til åpent hav. Tsar Peter I førte krig mot Sverige og vant ved freden til Nystad 1721 de nu værende Randstater og endel av Finland. Etter en ny overfallskrig vant Rusland ved freden til Åbo 1743 en større del av Finland. Fra 1768 til 1792 førte Rusland krige mot Tyrkiet og vant frem til Svartehavet. I 1809 vant Rusland ved freden til Fredrikshavn hele Finland og fikk fellesgrense med Norge. Så fulgte Krimkrigen, hvor England hindret Ruslands videre fremtreden. I krig med Tyrkiet 1877—78 vant Rusland ytterligere land. Også lengst mot øst søkte Rusland ved stadige kriger å vinne frem, de kom helt til Stillehavet, fikk havner der og ble kun stoppet i videre fremtreden av Japan.

Etter nederlaget mot Japan og etter verdenskrigen var Rusland så svekket at det trengte tid til å forberede videre ekspansjon.

I det tsaristiske Rusland stod naboene overfor et stort og for vestens vedkommende fremmedartet. Ik som a kommersielle grunner måtte frem til havet. Etter verdenskrigen har dette

forhold forandret sig totalt: Vi står nu overfor en i det gamle Rusland og de av dette senere erobrede områder revolusjonær verdensbevegelse hvis første motto er hele verdens underkastelse under den kommunistisk-bolsjevikiske verdensrevolusjon. For å nå dette mål har maktene i Kreml nu i mer enn 25 år arbeidet med alle midler og i alle land over hele verden. Det er deres ideologiske hovedprogram som har satt så mange blodige spor i så å si hvert eneste land på vår klode — allerede nu, og som innen selve Sovjet-republikken etter egne oppgaver har kostet — hensynsløst ofret — over 30 millioner menneskeliv og som har bragt de gjenlevende et for oss utenkelig slaveliv, med total undertrykkelse av massenes sjel liv, moral, eiendomsrett og materielle velvære.

Det kan ikke fins normale mennesker som tror at makt-haverne i Kreml skal opgi hele sin ideologi, skal frafalde sin plan om verdens-sovjet-republikker, hvis de etter denne krig har knekket allt det som har makt i Europa og står ved sitt mål, når de allerhøyst proforma setter sig til forhandlingsbordet med sine hjelpefolk England og USA.

Nei, den ting er opsolut sikkert: Skulle det utrolige ske at Sovjet knekket Tyskland og derved Europa, da bolsjeviseres, med USA.s velsignelse hele Europa like fort som i sin tid Randstatene — og med minst samme resultat. Sovjet sat 1—2 år i Randstatene. I løpet av denne tid forsvant ca. 10 % av hele befolkningen og en stor del av resten stod for tur til Sibir. I Polen forsvant 1,8 millioner mennesker også på 1—2 år, man mener at ca 1 million ennu er ilive etsteds i Sovjet, men den polske exilminister Sikorsky blir avvist av sine medarbeidere Churchill og Rosevelt når han vendte sig dit etter hjelp og hans utsendinger ble i Moskva ganske enkelt kastet i fengsel.

Heller ikke Ola Nordmann undgår i så fald sin skjebne. Han vil eller tør ikke se dette i øynene. Dette er en sådan skam for den norske intelligens og den norske nasjonalfølelse at en bare får håpe at skjebnen er oss gunstigere enn vi fortjener det.

Derhen har Englands forredere bragt oss og hele vår verdensdel, Englands lakeier synkverker fremdeles vårt bra folk.

Måtte folket få tankens evne tilbake og reflektere over hvor vi idag står og hvad vårt land krever av oss i farens stund.

Notodden 3—3—43.

Arne Bergsvik.

Jødernes krig.

Når der tales om „Englands forrederi“, hvem er så „England“?

Er det den allt eiende og herskende meget fåtallige overklasse? Eller er det den heller ikke tallrike mellomklasse som forsøker å kjøre håndvogn hvor overklassen kjører Rolls Royce? Eller er det den forslavete, uvitende og eiendomsløse masse som består av den allt overveiende del av det engelske folk?

Hver av disse klasser står i England hverandre i alminde- lighet omtrent så fjernt som vi står Hottentottene. Overklassen er de alltbeherskende menneskelige guder, de andre er intet.

Forholdene har imidlertid langsomt utviklet sig derhen at det heller ikke er overklassen som er, eller som avgjørende er „England“. Overklassen er blitt gjenstand for en overhåndta- kende forgjødning, den har så meget lettere kunnet tilpasse sig denne jødedom som dens innstilling passer serlig godt til jødens livsanskuelse: hensynsløs verdensbeherskelse ved gullets makt.

Og så kommer vi inn på jødeproblemet. Dette er så ver- densomfattende, så altomfattende at det kun meget overfladisk lar sig behandle i en artikkel.

Jødernes lovbok Talmud krever jødernes verdensherredømme og forbanner andre folk, Gojim, til å bli deres slaver, verdens- herredømmet skal nåes ved alle midler, svik og bedrageri. Jeg forutsetter at alle har en bibel i huset. I Mosebøkene står: Og når Jahve, din gud, har prisgitt de fremmede til deg og du har beseiret dem, så skal du ødelegge dem fullstendig. Du skal ik- ke tilby dem fred og ikke vise dem nåde. Videre: Vokt deg for å gjøre pakt med noen innbygger i det land til hvilket du kommer. Videre: Og du skal fortære alle de folk som Jahve, din gud, prisgir til deg. Videre: — og de fremmedes barn skal bygge dine murer og deres konger tjene deg, og dine porter skal stå åpne for at de fremmedes gods kan bringes til deg. Ti de folk og riker som ikke vil tjene deg, skal gå under og fol- ket ødelegges.

Jødene har så langt historien ser aldrig levd alene i en stat. Jødene var også i Palestina kun den herskende overklasse som undertrykket det kananitiske folk. Perserkongen Xerxes her- sket for 2500 år siden over „175 land“, hans minister Haman advarte ham mot jødene: Det er et folk spredt i ditt rike. Det fordeler seg blandt alle folk i alle land. De handler ikke etter kongens lov. Jøden Mardochai foranstaltet deretter et uhørt blod- bad blandt perserne og ble den egentlige hersker i Persia. (E- sters bok.)

På Romerrikets tid var Jerusalem stedet for den daværende „Komintern“. Derfra gikk ut jødiske opviglere over hele den kjente verden. Filosofen Seneca sa: Dette ryggesløse folks se- der har bredt seg slik at det har smittet alle land. Historieskri- veren Tacitus sa: Orienten vil reise seg og Juda bemektige seg verdensherredømmet. Fra jødiske rikmenn over hele verden ført penger inn til Jerusalem. Byen ble befestet og jødene bevæpnet en hemmelig revolusjonsarmé.

Kristus så at dette folks herredømme ville føre menneske- heten i avgrunnen og han tok op kampen mot jødedommen. Han sa: Ve eder i hyklere som vandrer omkring tillands og tilsjøs for å hverve tilhengere til jødedommen. Videre: Og når de er blitt det, gjør I djevelens barn av dem, dobbelt så onde som I selv. Intet under at jødene måtte fjerne Kristus og i år- hundreder iverksatte kristenforfølgelser. De begynte massemyr- derier i Palestina, de forårsaket oprør over hele Romerriket. Med Jerusalems ødeleggelse endte denne jødernes verdensrevolusjon. År 116 myrdet jødene pånytt hundretusener ikke-jøder i Syria, Pale- stina og Nord Afrika. Keiser Trajan slo ned dette forsøk på å kaste seg op til verdens herrer. År 131 flammet en ny revolu- sjon op så voldsomt som aldrig før, i alle synagoger i hele ver- den ble Jødernes verdensrike proklamert og det tok 3 år å slå oprøret ned.

Tanken om det messianske verdensrike levet videre og er i vår tid kommet til utfoldelse, forferdeligere enn noensinne. I generasjon etter generasjon var det forberedt — i de hemmelige jødiske selskaper — det som fandt sted i Rusland i 1917, og som var innledning til de massemyrderier, revolusjoner, røde op- rør og kriger som senere har herjet verden.

Den innerste jødiske verdensorganisasjon som har alle trå- der i sin hånd og hersker over alle jødiske organisasjoner er Kahal. Medlemmene rekrutteres fra de forskjellige jødiske kamp- forbund som Alliance Israelite Universelle, frimureriet, de tre in- ternasjonaler, den jødiske losje B'nai Brith osv. Lederen av Ka- hal for Amerika er Rooseveltts intime venn og medarbeider Bern- hard Baruch. Ved grunnleggelsen av Alliance Israelite Univer- selle i 1860 holdt daværende fransk krigsminister Cremieux — jøde — bl. a. følgende tale: Den jødiske lære skal bre sig over hele verden. Hvorhen skjebnen fører eder, hvor spredt I enn kan være, alltid må I betrakte eder som en del av det utvalgte folk. Vår sak er stor og seiren er sikker. Kristendommen, vår urgamle fiende, ligger i støvet. Vår makt lar seg ikke måle. Den dag er ikke langt borte da all verdens rikdommer skal væ- re Israels eiendom. Den 16. januar 1919 skrev „Jewish World“; Den internasjonale jødedom har tvunget Europa til å begynne denne krig. Ikke bare for å hope op store pengesummer, men også for med disse penger å være istand til å begynne en ny

Neppe noe annet kulturopløsende område er den jødiske innflytelse så tydelig som i den såkalte „seksualvitenskap“. Det jødiske seksualprogram gikk ut på: gratis svangerskapsavbrytelse, ingen bekjempelse av prostitusjonen, innretning av bordeller, avskaffelse av ekteskapet, kollektiv opdragelse av barn i statens anstalter, avskaffelse av straff for perverse handlinger, benådning av sedelighetsforbrytere etc. I Norge fikk de to emigrantjøder Max Hodan og Wilh. Reich sogar virke ved universitetet, Reich etter å være utvist av Danmark for pornografisk virksomhet, de ble anbefalt av godtroende norske professorer og støttet finansielt av norske pengefolk. 'Å seksua' rådet har jødene herjet grundig og har brutt ned den germanske moral.

ette faktum sammenholdt med jødernes kamp for verdens-

herredømmet og de uendelige ulykker som dette folk derved har tilføyet verdens øvrige folk skulle åpne alle norske arbeideres øyne. Jeg kan sitere et brev fra jøden Baruch Levy til jøden Karl Marx skrevet for snart 100 år siden (ref. "Revue de Paris, 35, II, side 574), som viser marxismen i et nøtteskall: „Det jødiske folk vil som helhet være sin egen Messia. Det vil oppnå sitt verdensherredømme ved raseblanding mellom andre folk, ved opphevelse av landegrenser, ved ødeleggelse av monarkier som er individualismens støtte, og ved opprettelse av en verdensrepublikk (kfr Sovjet), i hvilken alene jødene vil inneha de borgerlige rettigheter. I denne nye verdensordning vil Israels sønner, som er spredt over hele verden, bringe arbeidermassene under sin ledelse. Styret over de forskjellige folk som skal danne verdensrepublikken, vil ved „proletariatets“ seier falle i hendene på jødene. Privateiendommen vil da gjennom de jødiske makthavere bli avskaffet og all eiendom tilfalle staten og forvaltes av de jødiske herskere. „Konferer fremdeles Sovjet hvor 125 millioner bønder arbeider som livegne på statens, d.v.s. jødene jord, et folk på 160 millioner fullstendig umyndiggjort, det forferdeligste slaveri verden har sett, og i statens styre 90—100 prosent jøder.

Lenin var gift med en jødinne, Stalins svigerfar Lazarus Kanagovitsj som regnes for Sovjets mektigste mann er jøde, alle nøkkelstillinger i Sovjet innehas av jøder, så å si alle kommisærer er jøder. De fleste „store“ tyske politikere før Hitler var jøder, i 1928 sendte det sosialdemokratiske parti 39 representanter til Riksdagen derav 38 jøder, 87 % av de ledende stillinger i det tyske kommunistiske parti innehades av jøder. I Østerriket var forholdet det samme. I Ungarn var i 1919 av 26 folkekommissærer de 18 jøder. I Spania var det jødiske revolusjonsjøder som laget og ledet borgerkrigen, blandt dem Bela Kun og Stalins gesandt i Madrid Moses Rosenberg. Ved jødene fanatiske hat til kristendommen ble under borgerkrigen 20 000 kirker ødelagt i Spania, 40 % av prestene pint og myrdet, 300 000 menn, kvinner og barn myrdet og kulturverdenen ødelagt. I den øverste administrasjon 1/4-jøden Roosevelts Amerika sitter 40 000 jøder.

Storfinansien i USA finansierte bolsjevikrevolusjonen i Russland ved Jacob Schiff, Guggenheim, Breitung, Kuhn, Loeb & Co., alltsammen jøder. I 1917 erklærte Jacob Schiff offentlig at det var ham som ved sin finansielle støtte brakte den russiske revolusjon til utbrudd. Også jødiske finansmenn i Europa var med på å finansiere bolsjevikrevolusjonen, som Max Warburg, Westphalische Rheinsyndikat gjennom jøden Olof Aschberg i Stockholm (Obadja Asch), Fürstenberg etc.

Påfallende mange politiske attentater skyldes jøder, den

forrige verdenskrig brøt ut etter at jøden Princip hadde myrdet det østerrikske tronfølgerpar.

Betegnende for jødene maktstilling i Sovjet er bolsjevismens fanatiske hat til kristendom og kristen moral. Lenin skrev til Maxim Gorki: Netop fordi enhver religiøs idé enhver idé om Gud er en ubeskrivelig gemenhet som tåles av det demokratiske burgoi, netop derfor er det den farligste gemenhet, den nederdrettigste infeksjon. Lenins jødiske hustru skrev Religion og bolsjevisme er to fintlige makter, to verdener som står mot hverandre i uforsonlig kamp, to fiender, av hvilke bolsjevismen aldrig vil rekke religionen sin hånd. I gudløshetsforbundets tidsskrift „Besbosnik“ (Uten Gud) heter det: Hvor religionen seirer, lammes bolsjevismen. Den bolsjevistiske samfundsordning kan bare virkliggjøres hvor folket er befridd fra religionen.

Kun ved å forhåne og avskaffe kristen moral er det lykkedes jødene å skape den sjelløse, dyriske masse av folkene i Sovjet. Selv om disse for største delen er, sammenliknet med europeerne, lavtstående folk med en helt annen mentalitet og livsanskuelse enn oss, så hadde dog dette folk ikke kunnet synke ned til et så dyrisk nivå som gjerningene såvel i Sovjet som i erobrede land viser, uten å være blitt berøvet sin sjel.

Det er dette jødevelde som deler av det norske prestskap og av det norske folk forøvrig, bevisst eller ubevisst, er gått i forbund med under ledelse av Moskva-agenter i prestekjoler, applaudert av Englands røde bisper.

Jeg begynte med „Englands forederi“. Etter hvad jeg foran har forklart, er den allianse som deler av de hvite, siviliserte folkeslag har sluttet med bolsjevismen kun øyensynlig ledet av England og U.S.A. d.v.s. av folkene der.

Det er en JØDENES KRIG mot Tyskland og dets allierte.

I 1919 skrev jøden Orange i en brosjyre „Epître au Juifs“: Vår aksjon mot Tyskland må gå til grensen av det mulige og ta alle krefter i betraktning. Israel er angrepet. La oss forsvare Israel. Mot det opvåkne Tyskland må vi sette Israel og verden vil komme til å forsvare oss. Den amerikanske pengefyrste jøden Lecache skrev 9. november 1938, etter Münchenavtalen, før krigens utbrudd: Det er det jødiske verdensforbunds sak uten barmhjertighet å erklære krig mot Tyskland, og derfor må man bli klar over følgende: Vi skal lede denne krigen.

Jødene ville krigen. Derfor var det forgjeves at Tyskland rakte hånden frem til fredelig revisjon av Versailles-traktaten, derfor ble dets gjentatte og atter gjentatte forslag om fredelig samarbeide og avrustning avvist. Jødene satt i Moskva, i Prag, i Warsjava, i Paris, i London, i New York og de ville ingen forståelse

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014
med det land som hadde satt jødedommen utenfor og hadde avsatt gullet som enehersker. Deres mål var nøyaktig det motsatte: å samle alle verdens land mot Tyskland, for sin verdensmakt og for gullet makt. De hisset sjekkerne og polakkene mot Tyskland, de sprengte den nødvendige kile mellom Tyskland og dets naboer. Søndag, den 3. september 1939 erklærte England og Frankrike Tyskland krig. Frankrike først etter et umåttlig press fra Roosevelts Gesandt i Paris.

Den nåværende krig er altså kampen mellom to verdensanskuelser:

Den nordisk-idealistiske betonte og den jødisk-materialistiske.

I denne jødisk-imperialistiske verdenskamp mot den nordiske kultur er dessverre vårt folks majoritet blitt synkverket til å innta en stilling som ikke betyr noe som helst annet enn sin egen dødslinje.

I en serie forelesninger holdt på en høyfrimurerkongress i Basel i 1897 i forbindelse med den første Zioniskongress, samlet i det såkalte "Zions vises protokoller" sies bl. meget annet:

Hvorledes skal man lede den almindelige opinion? Jo, for å kunne lede den offentlige mening må man først bringe denne i grundig forvirring derved at man fra forskjellige hold fremkaster allverdens motstridende tanker, inntil Gojim (det er alle ikke-jøder) går seg vill i deres labyrint. Da vil de komme til det resultat at det beste er ikke å danne seg noen mening i det hele tatt i politiske saker. Dette er den første hemmelighet. Den annen som er like nødvendig, består i å lage et slikt virvar av folkets vaner, følelser og sosiale lover at ingen lenger er istand til å finne rede i dette kaos, og menneskene tilslutt mister evnen til å forstå hverandre. Denne taktikk vil hjelpe oss til å så kiv og splid mellom partiene, splitte alle samlede krefter som nekter å underkaste seg og slå ned ethvert politisk tiltak som på noen måte kunne hindre våre planer.

Ved å bruke alle midler: presse, film, radio, teater, litteratur, skolene, religiøse sekter, frimureri, politiske partier, "folkefronter" og alt i verden som kan gjøre inntrykk, har mørke makter bragt vårt folk inn i den dødslinje som har ført oss dit hvor vi idag står. Og ennu vil man ikke se, man vil ikke bruke sin sunde fornuft, men fryder seg i massetoskeskap over at jorden gynger og når som helst kan styrte sammen under oss. Den almindelige mann og kvinne i Norge har ikke kjempet for hjem, barn, fedreland, religion, lov og rett i disse skjebneår, men har vært og er fremdeles sprellemenn for de jødiske agitatorer og deres redskaper som i vårt land med glødende fanatisme har arbeidet og fremdeles arbeider for sine ideer.

Å gjenreise vårt folks høye moralske standard og redde det fra nasjonal utslettelse, kan bare skje ved å gi det nytt livsinnhold, ved å forkynne en ny idee som heiser idealismens

fane, som kan erstatte den falske lære, gudløshet og materialisme og som er sterkere enn denne. Det forutsetter en ny statsform som bygger på samarbeid, ikke på klassekamp — på folkefellesskap, ikke på partiinteresser, — på det nasjonale prinsipp, ikke på internasjonalisme.

En ny orden må komme som hindrer fortsatt undergravning av vår nordiske kultur og moral, forbyr utbredelse av klassehat og samfundsfiintlig agitasjon, beskytter folket mot degenerasjon og fremmedvelde ved effektive raselover og bringer arbeidslivets frigjørelse fra den internasjonale kapital og gullet. Dette og meget annet er forutsetningen for at vårt land og vår verdensdel kan frigjøres og renses fra den internasjonale unordiske jødeånd som førte oss i ulykke.

Det må komme en folkereisning. Det er fra folket forandringen må komme, bryte fram av folkebevisstheten, som finner seg selv, befrir seg fra fortrollingen og endelig i farens stund erindrer at vi sammen med de andre germanske folk utgjør kjernen i den store folkefamilie som representerer det mest verdifulle raseinnslag i menneskeslekten: den store nordiske rase.

Disse raseegenskaper som vi er bevarere av, forplikter samtidig som de betinger en bestemt politikk ute og hjemme. Vi skal ikke være besatt av importerte, mindreverdige ideer, som slett ikke passer for vår egenart. Vår politikk må, foruten å stemme med tidens krav, være overensstemmende med vår rases behov og streben. Nasjonal gjenreisning er fåfengt arbeid hvis man ikke gjenoppliver den nordiske ånd, tar vi ikke vare på vår nordiske egenart, taper vi den.

Verdenssivilisasjonen hittil er for en vesentlig del skapt og båret fram av den nordiske rase og av nordisk innslag i andre folkestammer. Hele denne sivilisasjon er nu truet av mindreverdige rasers kulturnedbrytende bevegelser. Skal man kunne overvinne dette, er hovedbetingelsen at nordisk folk våkner og finner fram til et redelig og forståelsesfullt samarbeid for verdens organisasjon og fredlige utvikling.

I den gamle nordiske mytologi går som en rød tråd fortellingen om kampen mellom ariske og jødiske livsprinsipper, en kamp som skal munne ut i et veldig oppgjør — ragnarøk — fremkallt ved at man lot jødene ta opphold i sin mitte og der ved svekket sin egen kraft og sine evner.

Men i denne kamp skal de mørke makters fryktelige våpen — Fenrisulven — bli drept, det gamle går under og en ny verden fødes.

Nordmenn - Bryt fortrollingen - Våkn opp og tenk.

Notodden, den 20. mars 1943.

Arne Bergsvik.

Og nu pjafter siviliseringen om at
de skal redde Vest-Europa! 19/3.1943